

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie E. C.

skazanej z art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 20 września 2017 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 listopada 2016 r., utrzymującego w mocy w stosunku do E. C. wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 23 listopada 2015 r., wniósł obrońca skazanej i na podstawie art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. zarzucił mu naruszenie art. 33 § 1 kodeksu karnego skarbowego. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do E. C. i przekazanie jej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w (...).

W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i w związku z tym podlegała oddaleniu.

Wskazać bowiem trzeba, że bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. zaistnieje wówczas, gdy orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznane ustawie, a więc w ogóle ustawą nieprzewidziane. Obrońca naruszenie, o którym tu mowa, dostrzega w fakcie, że orzeczono względem E. C., na podstawie art. 33 § 1 k.k.s., środek karny przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa. Tym samym skarżący popada w sprzeczność twierdząc, że wystąpiła owa bezwzględna przyczyna odwoławcza, a jednocześnie wskazuje na podstawę orzeczenia omawianego środka karnego poprzez twierdzenie, iż doszło jakoby do naruszenia art. 33 § 1 k.k.s.

Uzasadnienie kasacji wskazuje zaś, że intencją skarżącego jest w istocie zakwestionowanie dokonanej przez Sądy wykładni art. 33 § 1 k.k.s. i podważanie samej wysokości orzeczonego przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa ustalonej na kwotę 450.000 zł. To zaś nie może stanowić podstawy zarzutu w oparciu o art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. Wspomnieć też trzeba, że tak Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny wypowiadały się już w podnoszonych tu kwestiach, a obrońca - choć zaskarżył apelacją także pkt XXXIV wyroku Sądu *meriti* odnośnie do E. C. - nie sformułował bezpośrednio zarzutów w zakresie orzeczonego środka karnego przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa.

Podkreślić należy, że E. C. została prawomocnie skazana na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym, dla dopuszczalności kasacji strony, jej podstawę stanowić mógł jedynie zarzut z kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Rzecz jednak w tym, że sformułowanie tego zarzutu, jak i jego uzasadnienie nie może w ogóle wskazywać na naruszenie art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., skoro orzeczono środek karny właśnie znany ustawie. Powyższe świadczy o instrumentalnym postawieniu zarzutu naruszenia prawa z kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych dla sprostania wymogom dopuszczalności kasacji.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

